

CHƯƠNG I

Cô bé vẫn đứng nép sau rèm cửa lắng nghe câu chuyện của người lớn ở phòng khách. Cô lơ mơ hiểu được là cha mẹ mình đang cố gắng xin hai người khác gia hạn nợ. Chừng như họ không đồng ý, cô bé mỉm lòng khi thấy mẹ vừa khóc vừa nói:

- Chị Ngọc! Xin chị nói với anh Sĩ Đông giùm một tiếng. Ôn nghĩa của chị, vợ chồng chúng tôi suốt đời không bao giờ quên đâu.

Người đàn ông không biểu lộ chút xúc động nào trước vẻ thống khổ của mẹ cô bé. Bà ta lạnh nhạt:

- Chúng tôi làm việc có nguyên tắc của mình và không bao giờ thay đổi. Hai người có nói, có khóc bao nhiêu cũng vô dụng mà thôi.

Cô bé nghe thấy giọng nói của người đàn ông, vết sẹo dài vắt ngang cằm ông ta khẽ động đậy:

- Thời hạn cuối cùng là ngày kia, nếu ông ba không trả hết nợ thì buộc lòng chúng tôi sẽ lấy đi công ty Hoàng Gia và cả ngôi nhà này để trừ nợ. Nếu quý vị có khả năng thì một tháng sau tới phòng bán đấu giá mau lại tài sản của mình

Tiếng cha cô:

- Một tháng... chẳng khác gì anh chị đưa vợ chồng chúng tôi vào con đường chết rồi.

- Không cần phải nói dông dài nữa, hai người hãy tự mà thu xếp lấy. - Người đàn ông có vết sẹo dài trên cằm đứng dậy - Anh Ngọc! Minh về.

Cô bé thấy mẹ hốt hoảng kêu lên:

- Chị Ngọc! Xin anh chị...

- Hạ Nguyên! Em không cần phải xin xỏ họ nữa.

- Nhưng mà chúng ta...

- Bọn người đó không có tình cảm đâu, chúng ta có nói nhiều cũng vô ích mà thôi.

Có tiếng xe máy nổ bên ngoài, hai vị khách khó chịu đã ra đi rồi. Thiếu phụ gục trên tiếng khóc nghẹn ngào. Bên trong, cô bé khoát rèm cửa bước ra. Cô rút rờ nhìn mẹ rồi nhìn cha, vẻ thống khổ hằn sâu trên gương mặt hai con người thân yêu ấy

Từ hơn một tháng nay, cô bé cứ thấy cha mẹ âu sầu, thỉnh thoảng lại khóc. Cô không hiểu rõ chuyện gì, nhưng cũng biết rằng có một món nợ cha mẹ buộc lòng phải trả, nếu không thì tình cảnh sẽ bị nát lăm.

- Mẹ! - Cô bé khẽ khàng nắm lấy tay thiếu phụ - Mặc họ đi! Mẹ cứ khóc hoài, con... con khóc theo bây giờ

Và cô bé bật khóc thật. Mẹ cô vùng dậy ôm con vào lòng. Cả hai mẹ con cùng khóc, còn người đàn ông thì ngồi im như một pho tượng, gương mặt thống khổ càng thêm thống khổ.

- Anh Thanh! - Mẹ cô nói khi nước mắt đã rơi thật nhiều - Chúng ta phải làm gì đây? Còn tương lai của Tiểu Vân nữa, mình đâu thể để mất đi công ty và ngôi nhà này.

- Xin lỗi. - Tiểu Vân thấy cha cô đứng lên - Anh xin lỗi em, Hạ Quyên và cả Tiểu Vân nữa. Hai người đã chọn lầm một người chồng, một người cha.

Sau đó, người đàn ông hãy còn rất trẻ bỏ đi, dáng đi và gương mặt trong phút chót bỗng già như năm, sáu mươi tuổi

Hạ Quyên chỉ hỏi như vậy thôi chứ bản thân nàng, nàng hiểu rất rõ ràng họ chẳng còn con đường nào khác nữa. Đứa con gái bé bỏng trong vòng tay này khẽ cự cựa rồi nói:

- Mẹ Oi! Thật ra là chuyện gì thế mẹ? Từ xưa tới giờ, đâu có khi nào con thấy ba lạnh lùng như lúc này

- Tiểu Vân! Con không hiểu được đâu.

- Dĩ nhiên rồi. - Con bé phụng phịu - Bởi mẹ có bao giờ nói với con đâu.

Bình thường. Hạ Quyên đã ôm con và cười bởi cái vẻ trách móc ngây thơ kiểu trẻ con ấy rồi, nhưng lúc này thì không thể:

- Mẹ không nói là bởi vì con còn quá nhỏ. Thôi được rồi, bây giờ mẹ đưa con vào ngủ.

- Nhưng còn ba? Trời tối thế này mà ba còn bỏ đi đâu vậy mẹ?

- Ba có công việc, mẹ con mình không nên thắc mắc làm gì.

Nói rồi mẹ đứng lên đưa Tiểu Vân vào phòng ngủ. Phải rất lâu sau đó, cô bé mới từ từ khép kín đôi mi.

Trước đó, cô cứ nghĩ miên man xem làm thế nào để cha mẹ trả hết nợ. Cuối cùng cô quyết định ngày mai sẽ lấy tiền từ con heo đất của mình trao cho cha mẹ. Tiểu Vân chỉ ngủ sau khi đã quyết định như thế.

Hạ Quyên ngắm con gái của mình, bắt giắc nước mắt lại đổ dài trên má:

- Tiểu Vân ơi! Ánh mây nhỏ của ba mẹ... rồi đây không biết con phải sống ra sao?

Nàng chợt nhớ tới chồng. Tội nghiệp! Giờ đây chắc hẳn anh đang đau khổ lắm.

Quyên bắt gặp đốm sáng lập lờ của khói thuốc được cội mai già. Nàng từ từ bước đến bên chồng, khẽ khàng nói:

- Cứ mỗi lần có chuyện gì buồn, anh lại ra đây.

- Bởi vì nơi này lần đầu tiên chúng ta gặp nhau.

- Anh nhớ kỹ đến thế à?

- Nhớ chứ! Tất cả những gì thuộc về kỷ niệm của chúng ta, anh đều nhớ. Lần đầu tiên anh đến đây với cương vị một người xin việc làm. Sau đó chúng ta yêu nhau và rồi ba mẹ em đã tin tưởng, giao cho anh đưa con gái duy nhất của mình và cả cơ nghiệp này. Nhưng tiếc thay, hai người đã chọn nhầm kẻ bất tài.

- Có thể trên phương diện doanh nghiệp, anh đã không thành công, nhưng ba mẹ có quyền tự hào vì đã chọn cho con gái của mình một người chồng xứng đáng.

Trong bóng tối, gương mặt Thanh xúc động:

- Cho đến bây giờ, em vẫn còn tin tưởng anh sao?

Quyên nói bằng giọng chắc nịch:

- Em lúc nào cũng tin và yêu anh, bây giờ và vĩnh viễn.

Thanh ôm chầm lấy vợ vào lòng, khẽ gọi:

- Quyên ơi!

Và lần đầu tiên chàng rơi nước mắt:

- Anh hại chết em và con mất rồi.

Quyên cũng khóc, tiếng nàng hòa lẫn nước mắt:

- Anh Thanh! Nếu có chết, chúng ta cùng chết.

- Nhưng còn Tiểu Vân?

- Tiểu Vân ư?

Họ buông nhau ra. Trong bóng tối, hai gương mặt nhìn nhau bần thần.

Thanh quỳ trước mộ cha mẹ vợ, bên cạnh chàng là Hạ Quyên. Thanh nhìn đi ảnh hai con người mà chàng rất quý mến ấy:

- Ba mẹ! Đứa con bất tài này hôm nay quỳ trước mặt hai người... để tạ tội. Ngày mai đây, người ta sẽ lấy đi sản nghiệp suốt mấy mươi năm khó nhọc gầy dựng của ba mẹ. Và cũng chỉ ngày mai này thôi, dưới tuổi vàng con sẽ quỳ trước mặt ba mẹ để mà nhận lấy lỗi lầm của mình.

Quyên cũng nói:

- Ba mẹ đã gả con cho anh Thanh, chúng con là vợ chồng của nhau dù sống hay chết, ngày mai này... cả gia đình chúng ta sẽ đoàn tụ.

Sau đó họ đứng lên quay trở về nhà, lòng đã quyết định chọn cho mình một con đường.

Tiểu Vân đếm lại một lần nữa. Cô bé biết rằng mình đang có trong tay 72 nghìn đồng. Cô bé đặt chú heo đất xinh xắn trở lại bàn học, thì thầm:

- Heo con! Xin lỗi bạn nha Bởi vì ba mẹ đang gặp khó khăn, số tiền này ta mượn tạm của bạn, sau này sẽ trả lại

Cô bé đứng lên đi ra phòng khách, cũng vừa lúc cha mẹ cô trở về. Vân nhìn thấy đôi mắt thâm quầng của cha mẹ, cô bối rối:

- Ba mẹ...

Mẹ ôm cô vào lòng, Tiểu Vân như cảm thấy bàn tay mẹ run rẩy, và cả giọng nói cũng thế, nó run run làm sao ấy:

- Tiểu Vân! Sao con thứ sớm thế?

- Ba mẹ còn dậy sớm hơn cả con nữa mà

Thanh đau xót nhìn con, đưa con gái rất xinh đẹp và thông minh của vợ chồng chàng...

- Ba mẹ.

Hạ Quyên dịu dàng hỏi, chính cái vẻ dịu dàng rất ở bất cứ hoàn cảnh nào của nàng đã làm cho Thanh yêu đắm đuối:

- Con có chuyện gì muốn nói với ba mẹ ư?

- Con... con biết là ba mẹ đang gặp khó khăn. Ngày mai, cái ông mặt sẹo kia sẽ lại tới đây. - Con bé dúi tiền vào tay mẹ - Tiền này con lấy từ con heo đất của mình, mẹ hãy trả nợ cho người ta, mẹ nhé.

Vợ chồng Thanh sững sờ nhìn đứa con gái mười ba tuổi đầu của mình, Hạ Quyên xúc động bật khóc, còn Thanh thì đau khổ quay mặt đi.

Tiểu Vân hốt hoảng:

- Mẹ! Mẹ làm sao thế? Hay là con không đúng?

- Không phải đâu Tiểu Vân. - Quyên siết con vào lòng, nước mắt đổ dài trên má nàng - Con ngoan lắm! Ba mẹ không trách con đâu.

- Vậy thì mẹ đừng có khóc nữa, cả ba cũng vậy. Nhìn ba mẹ khóc, con... con cứ muốn khóc theo.

Theo đột ngột quay lại, giọng chàng rần rỏi, bởi trong lòng Thanh đã có một quyết định:

- Tiểu Vân! Con theo ba.

Ba người đi ra vườn, Thanh dừng lại dưới cội mai già, chàng từ từ nói:

- Con có biết vì sao ba mẹ đặt tên cho con là Tiểu Vân không?

Cô bé tròn mắt hỏi:

- Con không biết. Thế vì sao vậy ba?

- Tiểu Vân là ánh mây nhỏ. Con là ánh mây nhỏ của ba mẹ. Con nhìn xem, mây thì ở tít trên cao, dịu dàng và thanh khiết. Ba mẹ muốn con sau này cũng vậy, sống một cuộc sống thanh cao như những ánh mây trên trời.

- Nếu ba mẹ đã muốn thì nhất định con sẽ làm được.

- Vậy thì con hãy ghi nhớ những gì ba vừa nói.

- Anh Thanh! Chúng ta...

- Anh và em không có quyền bóp chết tuổi thơ của con. Hãy để giọt máu của chúng ta lại. Đứa bé thông minh thế này, chắc là không có kết cục bị thảm như cha mẹ nó đâu.

- Nhưng mà con chúng ta còn nhỏ quá, em sợ là nó sẽ khô?

- Còn anh thì tin tưởng Tiểu Vân. Anh tin tưởng con chúng ta sẽ có một tương lai tốt đẹp ngay từ khi đặt tên cho nó.

Tiểu Vân ngơ ngác nhìn cha mẹ nói. Cô bé không hiểu, nhưng cô ghi nhớ tất cả vào lòng.

Chưa bao giờ Tiểu Vân thấy mẹ làm thức ăn sáng nhiều như thế này. Thế mà mẹ cứ mãi ngồi nhìn cha rồi lại nhìn Vân, không màng để ý đến việc ăn uống.

Bữa ăn rồi cũng trôi qua, cha gọi Tiểu Vân ra phòng khách, người nói:

- Con ra phố mua cho 3 cái dao cạo, Tiểu Vân nhé.

- Dao cạo của ba còn mà, nó để trong tủ, để con đi lấy cho ba.

Tiểu Vân nhận tiền từ tay cha, ngạc nhiên khi thấy mẹ rơi lệ.

- Mẹ có sao không mẹ?

- Ồ không! Mẹ đâu có sao.

Tiểu Vân ngập ngừng:

- Con đi mua dao cạo cho ba đây.
- Ừ, con đi đi.

Mẹ chợt gọi khi Vân đã ra đến cửa:

- Tiểu Vân! Lại mẹ dặn nè.

Vân quay lại, mẹ Ôm cô vào lòng, giọng mẹ nghẹn ngào:

- Sau này con phải tự lo cho mình nha.

Tiểu Vân ôm cổ mẹ:

- Có phải là con đã làm gì cho ba mẹ buồn lòng không?

Hạ Quyên xúc động ôm chặt con vào lòng rồi bật khóc

Giờ phút chia ly này, nàng dù cố gắng vẫn không ngăn được lệ. Đức con bé bỏng lại thủ thủ bên tai nàng:

- Mẹ đừng có khóc nữa. Tiểu Vân hứa từ nay sẽ ngoan ngoãn nghe lời ba mẹ. Nếu con có làm điều gì sai trái, mẹ cứ đánh đòn, Tiểu Vân nhất định là không khóc.

- Con ngoan lắm, nhưng mà...

Cha bỗng chen vào:

- Hạ Quyên! Em hãy để con đi mua dao cạo cho anh.

Hạ Quyên cố ngăn lệ:

- Cần thận nghe con.

Rồi nàng từ từ tháo sợi dây chuyền trên cổ đeo vào cho con. Hạ Quyên vuốt tóc con âu yếm:

- Vật này ông ngoại con cho mẹ lúc mẹ vừa tròn mười tám tuổi. Con hãy giữ nó, có cả ảnh ba mẹ trong cái mặt này.

Dừng lại một chút, mẹ tiếp:

- Còn đây là tiền của ba mẹ cho con, hãy để dành mà mau sắm.

Vân nhận tiền từ con heo đất của mình và còn rất nhiều tiền khác nữa. Cô bé linh cảm như có điều gì khác lạ Ở đây.

- Sao mẹ lại cho con nhiều tiền đến như vậy?

- Con cứ giữ lấy, đừng có hỏi mẹ nữa.

Quyên ôm con, khẽ hôn lên vàng trán thanh cao của nó

- Thôi, con đi đi.

Cha bỗng bước lại gần, người cũng ôm hôn Vân. Cô bé nhìn thấy điều khác thường hiện rõ trong mắt cha.

Tiểu Vân ngập ngừng bước đi, chợt cô bé quay lại:

- Sao mẹ không để tiền này trả cho ông mặt sẹo?

Lúc này đây, bất cứ lời nói nào của con cũng có thể làm Quyên bật khóc. Phải cố gắng lắm, nàng mới kiềm chế được:

- Ba mẹ đã có tiền rồi, tiền ấy là để cho con.

- Hay là con gọi mẹ, sau này cần gì, con sẽ xin mẹ.

Quyên quay mặt đi chỗ khác, nàng giấu lệ:

- Con đi đi, về rồi hẵng tính.

Tiểu Vân đi, lần này cô bé đi thật sự, tuy nó ngập ngừng, nhưng rồi bóng cô cũng khuất dần rồi mất hút.

Vợ chồng Hạ Quyên nhìn theo con gái cùng khóc. Hạ Quyên nghẹn ngào gọi tên con

- Tiểu Vân ơi... Anh Thanh! Em sợ để con lại rồi nó sẽ khổ.

- Em hãy tin anh. Con chúng ta, nó không phải là đứa trẻ bình thường đâu.

Quyên úp mặt vào ngực chồng nức nở.

oOo

Tiểu Vân không biết mình tỉnh dậy khóc rồi ngất xỉu cho đến lần thứ mấy. Cô chỉ nhớ là cuối cùng cô đã lê gót ra khỏi khu vườn chết chóc của mình, đi một đoạn rồi lại ngất xỉu, mệt nhọc, đói khát. Vân còn nhớ là dường như cô không còn khóc thành tiếng được nữa

Chiếc xe du lịch dừng lại cạnh cô bé. Từ trên xe, một người đàn ông và một người thiếu phụ bước xuống. Họ vội vàng chạy đến, quỳ xuống cạnh cô bé, giọng người thiếu phụ thương cảm:

- Trời ơi! Sao lại ra nông nỗi này chứ?

Ông ta ôm xốc Tiểu Vân lên, người vợ vội vàng mở cửa sau rồi giúp chồng đưa cô bé đáng thương vào xe. Trong xe còn một cô bé khác, ăn mặc sang trọng và suýt soát như tuổi Tiểu Vân. cô bé dịch người ra xa, vẻ không hài lòng:

- Ai thế mẹ?

Thiếu phụ đùa:

- Là em gái con đây, Thảo Nhi a.

- Con không thích có em.

Chiếc xe lăn bánh, hai con người tốt bụng không để ý giọng nói hằn học của con mình

oOo

Trong bệnh viện, Tiểu Vân lúc này đã được thay đồ và lau rửa cẩn thận. Hai vợ chồng đã cứu cô bé lúc này đang đứng ngất Tiểu Vân. Người chồng quay sang vợ:

- Em xem, có phải là con bé rất xinh đẹp không?

Thiếu phụ đồng tình:

- Dạ, nó rất đẹp. Đeo nhiều đồ trang sức và mang theo nhiều tiền thế này, chắc hẳn là con nhà giàu.

Người đàn ông chép miệng:

- Em không còn sinh nở được nữa. Giá như mà có thêm một đứa con dễ thương như thế này thì hay biết mấy.

Thiếu phụ lườm chồng:

- Anh lại tìm cách trách móc em nữa rồi

Người đàn ông xua tay:

- Anh thật lòng mà nói như vậy. Không hề có ý trách em đâu.

Cửa mở, y tá và bác sĩ cùng nhau bước vào. Ông Tùng, người đàn ông đưa Tiểu Vân vào viện nói:

- Nhờ bác sĩ xem xét giùm con bé.

- Dường như hai vị còn một đứa con ở bên ngoài, phải không? Cô bé đang khóc đấy

- Chết! Chúng ta quên mất con của mình rồi

Ông Bách Tùng bảo vợ:

- Em ra với Thảo Nhi đi, mình anh ở đâu được rồi.

Ngoài hang lang, Thảo Nhi đang khóc thật. Cô bé giận hờn hất tay mẹ ra khỏi vai mình:

- Ba mẹ lo cho người ta mà hông có thương con.

- Thôi nào Thảo Nhi Sao con lại ganh tị với người ta? Cô bé đó mắc nạn, hoàn cảnh đáng thương lắm mà.

- Con không biết. Con không có muốn ba mẹ thương ai ngoài con.

Bích Lâm chiều con:

- Thôi được rồi, dĩ nhiên là ba mẹ chỉ thương có mỗi mình con thôi.

Trong phòng, bác sĩ sẽ khám cho Tiểu Vân. Ông ngẩng lên nói trước có vẻ chờ đợi của Bách Tùng:

- Không sao, con bé chỉ ngất xỉu vì quá mệt mỏi và đói khát. Ông bà là cha mẹ của cô bé?

Bách Tùng đáp:

- Cảm ơn bác sĩ. Con bé này, chúng tôi nhặt ở ngoài đường trong lúc nó ngất xỉu.

- Vậy thì chúng ta phải chờ con bé tỉnh dậy để mà hỏi.

- Đành phải vậy thôi.

Họ cùng nhau ra ngoài. Bách Tùng bước đến bên vợ và con.

- Bích Lâm! Bây giờ chúng ta giao con bé cho bệnh viện hay là chờ nó tỉnh dậy?

Bích Lâm nhìn chồng, nàng cười:

- Dường như anh vẫn có ý định nhận con nuôi?

Bách Tùng gật đầu:

- Nếu có thể.

- Vậy chúng ta hãy chờ cho đến khi nó tỉnh lại.

Cô bé mở mắt nhìn khung cảnh quanh mình. Cô nhận ra đây là bệnh viện, bởi trước đó, ngày cha mẹ còn sống, cô từng bị bệnh và đã tới một nơi tương tự như thế này. Nghĩ đến cha mẹ, Tiểu Vân lại thương tâm bật khóc. cô ngạc nhiên khi thấy tiếng khóc và cả tiếng gọi mẹ của mình tắc nghẹn trong cổ.

Hình ảnh kinh hoàng và cái chết thảm thương của cha mẹ hiện về làm Tiểu Vân hoảng loạn. Cô bé vùng dậy, loạng choạng té quỵ để rồi nhận ra mình quá yếu đuối. Tiểu Vân ôm mặt khóc, không có tiếng nấc nghẹn nào, chỉ có những giọt lệ long lanh lăn đều trên má.

Cửa mở, vợ chồng Bách Tùng và đứa con gái bước vào. Bích Lâm dịu dàng nói:

- Cháu tỉnh rồi à?

Tiểu Vân gật lệ nhìn họ, cô bé mấp máy môi, kinh hoàng khi nhận thấy giọng nói quen thuộc của mình không tài nào thoát ra khỏi cô?

- Sao, cháu muốn nói gì?

Môi Vân lại mấp máy, Thảo Nhi đột nhiên nói:

- Nó bị câm, ba mẹ a.

Câm ư? Tiểu Vân hoảng hốt khi thấy dường như mình không thể nói thành lời được.

- Cháu không thể nói được à?

Bách Tùng lại hỏi, Tiểu Vân muốn nói là không phải, nhưng cuối cùng cô bé đành lắc đầu để biểu thị ý nghĩ của mình.

- Cháu nói được, vậy cháu tên gì?

"Tiểu Vân" - Tiếng nói ấy nghẹn trong cổ. Tiểu Vân bắt đầu khóc vì sợ hãi. Bích Lâm nói với chồng:

- Anh đi gọi bác sĩ đi.

Bách Tùng đi, lát sau ông trở về với nhân viên y tế. Người đàn ông mặc áo trắng khám cho Tiểu Vân rồi chăm chú nhìn cô bé, hỏi:

- Tại sao cháu không nói?

Tiểu Vân chỉ vào cổ họng mình, mặt hiện rõ nét lo âu.

- Cháu bị bệnh à?

Tiểu Vân lắc đầu, vị bác sĩ hỏi tiếp:

- Thế cháu có viết được không?

Cô bé vội vàng gật đầu. Lát sau, giấy bút được đặt trước mặt cô, trên một cái bàn viết. Bác sĩ hỏi:

- Cháu không nói được từ bao giờ?

Tiểu Vân cầm viết, nước mắt rơi trên má cô:

- Ba mẹ cháu chết cả rồi, hai người chết rất thê thảm.

Vợ chồng Bách Tùng nhìn nhau, có một chút thương cảm trong lòng họ. Bách Tùng đặt câu hỏi:

- Thế cháu không nói được từ bao giờ?

- Cháu không biết. Cháu chỉ cảm thấy có cái gì nghẹn trong cổ, giọng nói không thể phát ra được.

- Có phải trước đây, lúc ba mẹ còn sống, cháu vẫn nói chuyện bình thường?

- Dạ, vâng.

Vị bác sĩ đứng lên giải thích với vợ chồng Bách Tùng:

- Cô bé này có thể vì chứng kiến cái chết thương tâm của cha mẹ ruột, kinh hoàng quá độ nên làm thương tổn đến thanh quản hay một hệ thần kinh nào có

liên quan đến giọng nói. Vấn đề này, chúng ta cần phải có bác sĩ chuyên khoa. Ông bà nghĩ sao?

Bách Tùng chưa vội trả lời, ông tiếp tục hỏi Tiểu Vân:

- Cháu có còn thân nhân nào khác không?

Tiểu Vân lắc đầu, những giọt nước mắt trên má cô bé làm Bích Lâm xúc động. Bà quay sang chồng:

- Có lẽ giờ đây chúng ta là người thân duy nhất của con bé này, anh Tùng a.

Bách Tùng hiểu ý vợ, ông nói với bác sĩ:

- Thôi được, chúng tôi sẽ lo lắng cho nó

Thảo Nhi nắm tay mẹ:

- Mình về đi mẹ, con đói bụng quá đi!

Hai vợ chồng dẫn dò Tiểu Vân ở lại bệnh viện nghỉ ngơi. Trước khi về, họ còn trao cho cô bé gói tiền của cô và mấy lưỡi dao cạo, trong đó có một lá thư. Tất cả những thứ ấy trở thành kỷ vật thiêng liêng suốt đời của Tiểu Vân cùng với sợi dây chuyền có lồng ảnh của cha và mẹ cô.

Sau buổi ăn tối, Thảo Nhi đã đi ngủ, vợ chồng họ ngồi lại nói chuyện với nhau ở phòng khách. Bách Tùng hỏi vợ:

- Ý em định thế nào, chuyện của con bé Tiểu Vân ấy?

- Thế còn anh?

Bách Tùng suy nghĩ một chút rồi nói:

- Thảo Nhi nó chỉ có một mình, em thì không thể sinh được nữa

- Nhưng không thể vì vậy mà chúng ta nhận một đứa con nuôi có khuyết tật.

- Con bé đáng thương quá!

- Đồng ý là nó đáng thương thật. Nhìn nó khóc, em cũng muốn khóc theo vậy

Bách Tùng nắm lấy cơ hội:

- Vậy thì chúng ta hãy nuôi nó, cương vị là một người bạn hay là một người thân để giúp đỡ, săn sóc cho Thảo Nhi của chúng ta và để làm phước nữa. Em cũng thấy đó, Thảo Nhi càng ngày càng tỏ ra cô độc, có con bé làm bạn với nó cũng là một điều tốt

Bích Lâm vẫn còn băn khoăn:

- Em chắc chắn sẽ không phải đối, nếu như...

- Anh thấy rằng Tiểu Vân là một con bé rất thông minh, xinh đẹp và ngoan ngoãn nữa. Bấy nhiêu đó cũng đủ để bù đắp khuyết tật của nó.

Bích Lâm buông xuôi:

- Thế thì em không ngăn cản anh nữa

- Nhưng mà em không hề cảm thấy gượng ép chứ?

- Anh hỏi vậy là sao?

- Có nghĩa là sau này... - Ông Tùng ngập ngừng một chút rồi đáp - Em chắc chắn là mình sẽ thương yêu con bé chứ?

Bích Lâm lườm chồng một cái:

- Anh coi tướng em giống một bà mẹ ghẻ khắc nghiệt lắm sao?

Bách Tùng cười giòn:

- Cho anh xin lỗi vậy. Bắt đầu từ ngay mai, Tiểu Vân sẽ là thành viên trong gia đình của chúng ta.

Chẳng hiểu sao Bách Tùng cảm thấy rất hứng thú trong chuyện này, có lẽ hoàn cảnh của cô bé làm ông xúc động.

“Tiểu Vân thương yêu!

Mẹ đoán rằng lúc này đây, con đang khóc vì thương nhớ mẹ cha, vì nỗi trống vắng cô đơn, vì những khó nhọc mà con đang trải qua, có phải không? "

Nước mắt cô bé rơi theo từng dòng chữ. Mẹ Oi! Có một điều mẹ đâu thể nào biết được là con gái của mẹ đã không còn nói được nữa.

Vân đọc tiếp, những dòng chữ thân thương của mẹ:

"... Con có biết vì sao ba mẹ ra đi mà để con ở lại không? Bởi vì ba thường nói, con là áng mây nhỏ của ba mẹ, là niềm hy vọng, là giọng máu cuối cùng của dòng họ chúng ta.

Ba mẹ biết những ngày tháng sắp tới đối với con sẽ rất là khó nhọc. Nhưng Tiểu Vân thương yêu! Vì niềm tự hào của ba mẹ, con hãy ngẩng cao đầu mà sống, hãy đoạt lấy tương lai và làm chủ định mệnh của mình. Ba mẹ hoàn toàn tin tưởng ở con, Tiểu Vân a.

Ba mẹ ra đi không để lại tài sản gì cho con bởi vì tất cả sản nghiệp đã bị người ta gán nợ hết rồi. Tiểu Vân! Xin lỗi con, cả ba và mẹ cùng xin lỗi con... Cầu chúc con gái yêu gặp nhiều may mắn...

Ba và mẹ "

Mẹ Oi, ba oi! Hai người sao không cho con theo với chứ?

Cô bé ép thư vào ngực khóc thật nhiều, khóc như chưa từng được khóc bao giờ. Chỉ có những giọt nước mắt câm lặng. Nỗi đau khổ tận cùng đã bóp chết giọng nói thơ trẻ của cô mất rồi

Tiểu Vân khóc đến mệt mỏi rồi thiếp đi lúc nào không biết. Khi tỉnh dậy, cô thấy hai người đã cứu mình đứng bên giường bệnh. Người đàn ông nhìn cô với ánh mắt dịu hiền:

- Chúng ta đã xem thư của ba mẹ cháu, cháu không giận chứ?

Vân gật đầu, ánh mắt biểu lộ cho biết là cô không hề giận họ. Người đàn ông từ từ nói tiếp:

- Theo như trong thư thì ba mẹ cháu bị phá sản?

- Vâng.

Cô bé tiếp tục nói bằng ngôn ngữ của mình...

- Và cháu không còn thân nhân nào khác để nương tựa?

- Vâng ạ - Mắt cô rướm lệ.

- Đừng khóc nữa, cháu ạ.

- Vậy cháu nghĩ sao nếu chúng tôi đề nghị cháu cùng sống chung? Cháu có thích làm con nuôi của chúng tôi không?

Tiểu Vân bất ngờ trước lời đề nghị tốt đẹp này. Thiếu phụ đặt giấy bút vào tay Tiểu Vân:

- Tôi tên là Bích Lâm. Cháu hãy viết những gì mình muốn nói.

Phân vân một chút rồi Tiểu Vân viết:

- Có phải cháu đã cảm thật sự rồi?

Bách Tùng phân vân, ông quyết định phải an ủi cô bé đáng thương này, không nên để cho nó quá tuyệt vọng:

- Vấn đề này chưa chắc chắn, sau này chúng tôi sẽ tìm bác sĩ chạy chữa cho cháu.

- Sao hai bác tốt với cháu như vậy? Cháu biết rằng hỏi như vậy là không phải, nhưng mà...